

CAPITOLUL 1

Intrarea în decor

Anaibii vipie!

Un smintit a dat la maximum instalația de încălzire a planetei și acum își râde într-un dinte văzând cum ne perpelim ca niște potârniți în frigare. De zile în șir, nicio pală de vânt; iar pe cer – nicio zgaibă de nor. Îți vine să-ți iei câmpii cu busola în mână și să nu te oprești până la Polu' Nord, unde să-ți trănțești un ditamai igloo pe o banchiză, chiar dacă și-acolo ar fi îmbulzeală din pricina urșilor care siretează Coca-Cola și-și dau brânci în apă ca să se mai răcorească.

Zău așa: o băutură smulsă dintr-o frapieră în care plutesc niscaiva sloiuri ar fi parfum!

Iar pe mine, tocmai pe zădufu' ăsta m-au trimis în misiune; parcă un altu' cu mai mult potențial și mai rezistent la caniculă n-ar mai fi dibuit!

La radio se transmite un recital Leonard Cohen. Are un sictir pe viață gagiu' ăsta, mai ceva ca al meu.

Intru în orașu' Colga pe la miezu' nopții, după un drum de nouă ore pe șosele ciuruite ca după bombardament; culmea e că, din loc în loc, am citit niște inscripții de ți se-ncing creierii și mai abitir: Aici sunt banii dumneavoastră! Mulțumesc de informație, acu' știu de ce portofelu' mi-e burdușit mai mult cu acte.

Continuă să fie zăpușeală și la ora asta și, chiar dacă am aer condiționat în mașină, merg cu geamu' din stânga lăsat, atent ca nu cumva hârtoapele să mă basculeze afară. Asta mi-ar mai lipsi, să mai alerg prin peisaj și după vehiculu' din dotare!

Străzile orașului sunt pustii și prietenoase ca aleile unui cimitir noaptea. Câteva becuri agățate pe stâlpi împrăștie o lumină pe care un licurici n-ar avea de ce să fie invidios. Cele mai multe case n-au etaj și sunt cufundate în beznă – dacă-ți încordezi auzu', în timpane îți bubuie sforăiturile locuitorilor care habar n-au de sosirea salvatorului lor. Mi-i închipui o clipă, nădușiți în așternuturile mototolite și în încăperi încinse, și să nu mai fiu eu agent special dacă nu mă simt mai bine rotind covrigu' la dreapta și la stânga, cu grijă să nu dau în vreo gură de canal deschisă prin grija vreunui colecționar de fier vechi.

Observ și o inovație arhitectonică: unele locuințe au ferestrele și ușile baricadate cu scânduri bătute în cuie – „semn indubitabil”, cum ar zice fostu' meu prof de tehnologie, că au fost abandonate.

Trec lento prin fața Primăriei – o construcție în dulcele stil vechi. Odinioară, coloanele ei arătau falnic; acu' sunt cariate de vreme și de neglijența noilor stăpâni. Proprietaru' căruia i-a aparținut o fi demult oale și ulcele – mai bine că nu vede ce s-a ales de munculița lui! – în halu' în care a ajuns casa nu s-ar mai obosi să depună actele și s-o revendice. Ajung și în dreptu' sediului Poliției; nu opresc, numai așa, de sanchi, deși ferestrele sunt luminate și dinăuntru răzbate vocea unui crainic de radio, vestind lumii ce zi grozavă a fost azi și ce formidabil va fi mâine. Țin în continuare picioru' apăsat pe accelerație, ușor, ca o părere, doar cât să nu mă-ntreacă vreun melc ieșit sub clar de lună la promenadă. Ați înțeles și singuri, băieți, c-am pătruns într-o ambianță din care orice om cu mintea nu foarte necăjită simte subito dorința imperioasă să se teleporteze într-un alt univers, mai îmbietor. Nu mi s-a făcut frică – da' n-aș jura că am poposit pe pământu' făgăduinței.

Din păcate, recitalu' lui Leonard se încheie, spre dezamăgirea tuturor looserilor care l-au urmărit ca să-și mai ostoiască amaru'. Urmează un grupaj de știri printre care figurează vestea despre un nou atentat la Ierusalim. Cinci morți, vreo sută de răniți și pagube materiale la greu. Unii au buclarisit-o mai rău decât mine. Astfel de știri îmi dau palpitații și închid radiou'.

De fapt, mi-a intrat un frison în oscioare încă de acu' trei zile, când am fost chemat în fața a trei domni civilescu pe care nu-i mai văzusem niciodată. Trei gașperi cu funcții importante, solemni și țepeni, de parcă i-ar fi supărat adenomu' de prostată, stăpâni totuși pe situație, cu țigări de foi în gură, ceasuri de aur la mâini, bine hrăniți și îmbrăcați la patru ace, în costume negre, ca niște ciocli pricopsiți – tot tacâmu' ca să-ți impună respect și să te simți o anelidă. Numai cu banii pe care îi dăduseră pe cravate, un om cu pretenții rezonabile putea trăi o lună. Nu catadicsiseră să-și spună numele. De fapt, doar unu' dintre sclivisiți dăduse din buze, timp în care ceilalți doi – unu' avea o fastuoasă mustață pe oală – se mulțumiseră să aprobe dând din cap, încet, ca nu cumva prețioasele lor tărtăcuțe să li se rostogolească de pe umeri și să fie nevoie să le reseteze. Totu' se petrecuse într-o încăpere cu mobile scumpe, cu pereți lambrisați și covoare pe care, dacă scăpai o monedă, se devaloriza până o găseai.

– Ca să rezumăm, misiunea ta e următoarea...

Mă tutuise de la început, de parcă am fi jucat împreună leapșa pe ouate în copilărie.

– Ai fost ales pentru o misiune delicată. Vei merge în orașelul Colga – ai auzit de el? (Dădusem din umeri rușinat – nu, nu auzisem de el.) E undeva, în nordul țării, într-un ținut plin de păduri. Îți plac pădurile? (Dacă aș fi avut coadă, aș fi dat din ea de bucurie.) Sigur, cui nu-i plac? De câteva luni, acolo se petrec lucruri ciudate. (Chipu' meu a mimat parșiv curiozitatea.) Într-un răstimp extrem de scurt s-au comis acolo cinci crime abominabile. (De fapt, rostise „a-bo-mi-na-bi-le”, pentru a sublinia gravitatea cazului.) Anchetele care s-au întreprins până acum

n-au dus la niciun rezultat. Locuitorii sunt de-a dreptul înspăimântați. Unii au și plecat din oraș. Au pornit să circule zvonuri ciudate. (Pauză pentru a spori efectu’.) Mulți cred că e vorba de fenomene paranormale. Se zice că ucigașul – sau ucigașii – sunt niște ființe de pe altă planetă. Se mai spun și alte baliverne. Localitatea e destul de izolată. Pe-acolo încă mai circulă legende. (Din nou pauză și continuare pe ton răspicat.) Ei, bine, eu nu cred în legende. Nu cred nici în paranormal. Populația trebuie să fie liniștită și vinovatul sau vinovații trebuie prinși și pedepsiți. Evident, ceri orice sprijin din partea poliției locale. Dar ancheta noastră se desfășoară independent de a lor. Nu dai socoteală decât acestei comisii. (Părintește.) Acționează cu prudență. Nu-ți ascundem, e o misiune periculoasă.

După un astfel de logos, cum să mai ai vitalitate maximă?

De-aia sunt aici, cu un chef de viață care l-ar face pe un pustnic să pară frenetic în comparație cu mine.

Din gândurile mele negre mă smulge o arătare care se bătaie în mijlocu’ drumului. N-am cum să zic „pas” și trebuie să frânez.

Da’ nu mă dau jos. Aștept cu interes ca primu’ personaj pe care l-am întâlnit în Colga să-și facă numărul’. E un vagabond îmbrăcat într-un frac second-hand. În mâini ține o trompetă diformă, de parcă a folosit-o la bătut țăruși.

Mai întâi, individul încearcă să pună în acord rotația Pământului cu propriile lui rotații. Când, în sfârșit, reușește să obțină un consens, duce trompeta la gură și începe să cânte de mă lasă țuț. Oops! O trâmbiță din cer n-ar suna mai înduioșător.

Ca și cum numai cântatu’ i-ar fi asigurat stațiunea bipedă, după ce scoate ultimele sunete începe din nou să se bălângăne și se apropie cu un pas săltat de portiera din stânga. Are fața descumată de vreo boală, acoperită pe alocuri cu o barbă rară – unele fire le-o fi smuls cu penseta sau i-or fi crescut invers. E cu dantura în suferință și miroase a băutură proastă. O cârciumă de cartier ar răspândi o mireasmă mai

îmbietoare decât el. Își vără capu' în mașină și încearcă să mă-mbrățișeze:

– Bun venit în orașul Colga!

În urechi îmi mai răsună jalea din trompeta lui, așa că-l iau cu binișoru':

– Bun găsit, taică!

Individu' pare să se trezească o clipă din aburii beției. Apoi i se blochează din nou circuitele. Abia reușește să îngaime:

– Dacă rămâi aici, ai să-l vezi pe dracu'! Cu coarne și coadă!

Începe să chicotească, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva plăcut:

– Miroase a pucioasă! Împroașcă flăcări pe gură! Și urlă ca un lup!

Încerc s-o dau pe glumă:

– Nu-i dracu' chiar așa de negru!

Se înviorează și începe să danseze cu o parteneră imaginară.

– Ba e negru! Negru ca smoala!